

Стъпилъ Добри (2) на б'ѣлъ мермеръ камъкъ,
Да си мѣри (2) сива гургуличка ;
Не удари (2) сива гургуличка,
Най удари (2) клѣтото си сърдце ;
Викна Добри (2) викна та заплака :
Дѣто умрж, (2) тамъ ме заровете,
На глава ми (2) черква направете ;
На сърдце ми (2) лозе пасадете,
На крака ми (2) чешма направете ;
Тамъ ще мине (2) царювата войска,
Който ѱ грѣшенъ (2) Богу да се моли,
Който ѱ гладенъ (2) грозде да си бере,
Който е жѣденъ (2) вода да си пие.

Рада.

Не вѣй, вѣтре, не вѣй,
Не вѣй не ме люлѣй
Не ми гласъ отнасяй
Къмъ Стара-планина,
Че тамъ братецъ имамъ,
Братецъ сегмалджия,
Либе шилигарицъ,

Братъ ми гласъ познава
И ще либе каже :
„Тя е наша Рада,
На иива ленива,
На даракъ дремлива,
На хурка сълива,
На хоро троплива.“

Кера.

Тръгнала е Кера
За вода студена,
А слѣдъ Кера върви
Тѣжка силна свадба ;
Слѣдъ свадбата иде
Маньо добръ юнакъ.

Маньо Кери дума,
Тихо проговаря :
„Стой, почакай, Кери,
Нѣщо ще те питамъ :
Не рачишъ ли, Кери,
Кума да ми станешъ.“